

ÜNİVERSİTEYE HAZIRLIK

Üniversiteyi hedefleyen bir gençle bu yolun başında, koşmadan yorulan bir gencin karşılaşması ve kıyaslanması üzerine...

Mustafa: Nerde kaldı bu kız da ya! İşte geliyor. Şimdi bununla tanışmak farz oldu. (Ellerini kaldırır.) Hey büyük Allah'ım! (kızı göstererek) Böyle güzellikleri yaratıyorsun ve bana haber vermiyorsun. Oluyor mu yani? (Kıza bakarak) Allah Allah, bu bir insan olamaz yahu. Bu, başka türlü bir yaratık olmalı. Hayır hayır, bu kesinlikle bir insan olamaz. Ya benim şimdiye kadar gördüklerim insan değildi ya da bu, insan değil. Ortada bir terslik var. Ulan yoksa ben mi insan değilim? (telefon çalar) Hayret bir şey! (Telefonu açar.) Alo! Ha aslanım, şu anda iz üstündeyim. Birisiyle tanışmak üzereyiz. Daha tanışmadık. Kız tanışmak için can atıyor da ben soğuk davranıyorum. O şimdi karşımda. Tren bekliyor. Buradan tren geçmiyor mu? Ben de biliyorum. Zaten ben dolmuş bekliyorum. Daha tanışamadık da evlenince balayına Kanarya Adaları'na gitmeyi düşünüyoruz. Tabi, o da kabul ederse. Herhalde üniversite sınavına hazırlanıyor, görünüşü öyle. Duyuşum, fazlaca inekmiş, ama ben onu evcilleştiririm. Sen dolmuşçuya söyle, geç gelsin. Yok yok, hatta bir yerde kaza falan yapsın, hiç gelmesin. Görüşürüz...

Mustafa: Siz de mi dolmuş bekliyorsunuz?

Kız: Evet.

Mustafa: Aman Allah'ım, bu konuşabiliyor. Konuşuyor, konuşuyor!

Kız: Efendim, anlamadım.

Mustafa: Ben de dolmuş bekliyorum. Ne güzel, ikimiz de bir dolmuşu bekliyoruz. Dolmuştaki şansa bak. İnşallah bu dolmuş iyice dolmuştur da bizi almaz.

Kız: Dolmuş çok gecikir mi? Dershaneye geç kalacağım da.

Mustafa: Yok, birazdan gelir. Bizim dolmuşun şoförü kör de dolmuşu yandaki adam kullanıyor. Onun için biraz geç geliyor.

Kız: İlginç, o nasıl oluyor öyle?

Mustafa: Valla, ben de bilmiyorum, öyle duydum. Siz de mi Eminönü'ne gidiyorsunuz?

Kız: Hayır, ben oraya gitmiyorum.

Mustafa: Öyle mi, ne tesadüf. Ben de oraya gitmiyorum. Nereye gidiyorsunuz?

Kız: Niçin sordunuz?

Mustafa: İzninizle ben de oraya gideceğim de.

Kız: Ben dershaneye gidiyorum.

Mustafa: Dershaneye mi ne güzel! Dershaneyi bitirince ne olacaksınız?

Kız: O ne demek?

Mustafa: Bizim arkadaşlar dershanenin birine yıllardır gidiyorlar ve üstelik hala aynı sınıftalar.

Kız: Dershane bizim için bir basamak. Amacım, iyi bir üniversiteye girerek geleceğe güvenle bakmak.

Mustafa: Üniversiteyi bitirenler hep boş geziyorlar ama. Boş gezmek için üniversite bitirmeye gerek yok. Bak, ben üniversite bitirmediğim halde gayet boş gezebiliyorum.

Kız: İyi bir üniversiteyi veya iyi bir bölümü bitirenler boş gezmiyorlar. Siz nerde okuyorsunuz?

Mustafa: Ben liseyi bitirdim.

Kız: Üniversite sınavına girdiniz mi?

Mustafa: Evet girdim. Üstelik kazandım bile.

Kız: Nereyi kazandınız?

Mustafa: Açıköğretim Fakültesini kazandım. Ama babam uzak diye göndermedi.

Kız: Benimle dalga geçmeye çalışıyorsunuz herhalde!

Mustafa: Hayır, dalga geçtim bile.

Kız: Öyle mi? Senin adın Zeki mi?

Mustafa: Evet ama o göbek adı. İsterseniz tanışalım. Çünkü adını bilmediğim bir insanla evlenmemi kimse benden bekleyemez, değil mi? Ayrıca, benim adım "Musti", ama siz kısaca "Mustafa" diyebilirsiniz.

Kız: (Biraz bekler, şaşırmıştır.) Bir dakika sayın "kısaca Mustafa Bey", evlilikle ilgili söylediklerinizi tam anlayamadım da.

Mustafa: Tabi, kusura bakmayın. Evlilik ağızımdan kaçtı. Eeee, balayı diyecektim evlilik dedim. Balayına Kanarya Adaları'na gideriz, olmaz mı? Ben gittim, pek beğenmedim ama senin için bir daha giderim.

Kız: Siz ne evliliğinden bahsediyorsunuz? Kiminle balayına gidiyorsunuz?

Mustafa: Seninle. Ama gitmek istemiyorsan ben de gitmem.

Kız: Bakın "kısaca Mustafa Bey", ne demek istiyorsun anlamıyorum, ama iki dakika önce görüştük, tanışıyoruz bile. Sen evlilikten bahsediyorsun.

Mustafa: Niye, ne var ki? Zaman bunu gerektiriyor. Siz gazete okumuyorsunuz herhalde. Bakın millet akşam tanışıp evleniyor, sabah boşanıyor. Üstelik bunlara sanatçı deniyor. Bizim onlardan ne eksiklerimiz var? Üstelik fazlamız var. Mesela ben lise mezunuyum.

Kız: Haklısınız da ben kendime onları örnek almıyorum. Benim ideallerim var. Onları gerçekleştirmekten başka bir şey düşünmüyorum.

Mustafa: İdealleriniz var demek? Çok iyi, sizin idealiniz ne acaba?

Kız: Benim idealim fizikçi olmak.

Mustafa: Çok güzel. Bu fizikle ancak fizikçi olunur zaten.

Kız: Sizin işiniz gücünüz yok mu Allah aşkına?

Mustafa: Şu anda aslında çalışıyorum ben.

Kız: İşiniz ne?

Mustafa: Babamın parasını yemek.

Kız: Aaa! Siz de geleceğe boş gözlerle bakanlardansınız herhalde. Bir amacınız, idealiniz yok.

Mustafa: Olur mu ya! İdealim var.

Kız: Neymiş o?

Mustafa: Babamın ölmesini bekliyorum. O ölünce mirasa konacağım. Sonra da gel keyfim gel!

Kız: Çok boş birisiniz.

Mustafa: Evet çok boşum. Zaten birisini arıyorum. Ha, adınızı söylemediniz.

Kız: Etiketler önemli değildir.

Mustafa: Olur mu canım? İsminizi bilmezsem cep telefonunuzu ne adıyla kaydedeceğim? "Sapık" diye kaydedemem herhalde. Konuşmayız, sürekli mesajlaşırız. O daha ucuza gelir.

Kız: Benim cep telefonum yok. İhtiyacım da yok.

Mustafa: Yapma ya, ne kadar üzücü bir durum.

Kız: Bu dolmuş da nerde kaldı?

Mustafa: Dolmuşu ne yapacaksınız ki? Gelmese de olur. Ne güzel konuşuyoruz.

Kız: Hayır, siz salak salak konuşuyorsunuz, ben de dolmuş gelinceye kadar dinliyorum.

Mustafa: Şu anda tanışmış olmamız gerekiyor, ama hala olmadı.

Kız: Niye tanışmış olmamız gerekiyormuş ki?

Mustafa: Bütün Türk filmlerinde öyle oluyor da onun için. Ama bir eksik var. Siz hızlı hızlı

gelirken çarpışacağız. Sonra elinizdeki kitaplar yere düşecek, onları birlikte toplayacağız. Bu şekilde tanışmış olacağız. Bu kısım eksik, istersen çarpışalım.

Kız: Allah'ım çattık belaya ya! Nerde kaldı bu dolmuş?

Mustafa: Dolmuş kaldı bir yerde zor gelir artık. İstersen bir şiirimi okuyayım sana. Şiir benim ha, kendi ellerimle yazdım.

“Ellerinde kitaplarla dolmuş beklersin,

Dertlerime yenilerini eklersin.

Babam ölsün de gör.

Seni hemen alıp kaçarım.”

Sonu pek uymadı, ama neyse, her güzelin bir kusuru vardır.

Kız: Allah'ım kafayı yemeden şu dolmuş gelseydi.

Mustafa: Sıkıldın herhalde. Sana bir şiir daha okuyayım.

Kız: Allah aşkına artık tamam!

Mustafa: Ama bu şiir benim değil, büyük bir İngiliz şairin.

Kız: (Şaşırır) Öyle mi? Oku bakalım.

Mustafa: "Good evening

Welcome to BBC news

And now today's"

Nasıl güzel, değil mi?

Kız: Şiir bu mu?

Mustafa: Evet.

Kız: Bu, İngilizce: "İyi akşamlar, BBC haber bültenine hoş geldiniz. Şimdi bugünün haberleri." demek.

Mustafa: Yok ya! Demek yanlış şiiri ezberledik. Bu şiiri komşunun radyosundan duymuştum.

Kız: Allah'ım bana sabır ver! Nerde kaldı bu dolmuş?

Mustafa: Sıkıldınız herhalde. Neyse zamanla alışırız birbirimize.

Kız: Ne alışması ya? Sizinle bu dünyada bir daha karşılaşmamak için öbür dünyaya, hatta cehenneme gitmeye bile razıyım.

Mustafa: Valla, oraya da gelirim.

Kız: Allah aşkına yeter! Nerde kaldı bu dolmuş ya?

Mustafa: Sonuç olarak benim hakkımda edindiğiniz izlenim nedir?

Kız: Bak kardeşim, sizi tanımıyorum, tanımak da istemiyorum, ama sizin hakkınızda edindiğim izlenim şu: Eğer siz dünyaya daha önce gelmiş olsaydınız “aptal” kelimesi sözlüklerde olmazdı.

Mustafa: O niye?

Kız: Çünkü “aptal” kelimesi hiçbir insana senin kadar yakışmaz.

Mustafa: Sen bana aptal demeye çalışıyorsun, ama yazık, üzüldüm yani.

Kız: Allah Allah, bu dolmuş nerde kaldı?

Mustafa: Ne yapacaksın dolmuşu? Ne güzel muhabbet ediyoruz. Ha, senin baban ne iş yapıyor?

Kız: Ne yapacaksın?

Mustafa: Benim babam senin babanı döver de onun için sordum.

Kız: Benim babam komiser.

Mustafa: Yok ya! Gerçekten mi? Zaten benim babam da cumhurbaşkanıdır kendisi.

Kız: İstersen araştır bak.

Mustafa: Hadi ya! Desene sert kayaya çarptık. Başımızı belaya sokmayalım bari. Allah Allah, nerde kaldı bu dolmuş ya!